

særlig trykkende i disse Tider, er, at Formueskatten og Skatten paa fast Ejendom, hvilken jo i Kommunerne og ganske særlig i Landkommunerne spiller den aldeles overvejende Rolle, retter sig jo ikke efter Indtægten, men hviler centnertungt og med nogenlunde lige Styrke netop i de Aar, hvor Indtægten er ringe. Det forekommer mig derfor, at de Bemærkninger, den højtærede Finansminister her har fremført, var af en saa besynderlig Beskaffenhed, at jeg blev i høj Grad forbavset over at se dem fremført fra den Plads, hvorpaa han staar.

Ligeledes forbavtede hans Bemærkning om De samvirkende Landboforeningers Henvendelse mig. Forholdet er jo, at de har henvendt sig til Ministeren med Understregning af den overordentlige Byrde, som de 73 Millioner, der til Stat og Kommuner hviler paa faste Ejendomme, er, og med indtrængende Anmodning til Regeringen om at gøre, hvad den kunde, for at der kunde raades Bod paa dette Forhold. Dertil siger den højtærede Minister, at han begriber ikke, at Folk som forhenværende Landbrugsminister Madsen-Mygdal eller to ærede Medlemmer af dette Ting, som har underskrevet Henvendelsen, og som han nævnte, kunde være saa daarligt instruerede, for de maatte dog vide, at af de 73 Mill. Kr. var det kun godt en halv Snes Millioner, som var Statsskat, det øvrige var Skat til Amts- og Sognekommuner, og det har Regeringen og Lovgivningsmagten jo saare ringe Indflydelse paa.

Nej, det er netop det, der ikke er rigtigt. Man har haft fuldstændig Ret i at henvende sig til Statsmagten angaaende denne Byrde, som næsten ikke mere er til at bære. Thi hvad er det, der bestemmer Byrderne for Kommunerne baade paa Land og i By? Det er jo, som alle ved, for den allervæsentligste Del de Byrder, som Statens Lovgivning lægger paa dem, og det er derfor, det drejer sig om at ændre denne Lovgivning, saaledes at disse Byrder bliver mindre. Derved vil der kunne komme en Lettelse ogsaa i de Skatter, som de danske Landboforeninger har gjort opmærksom paa. Atter her forbavser jeg mig over, at den højtærede Finansminister kan tage saa overmaade let paa denne Sag. Det var fuldkommen paa rette Sted, at de vedkommende Mænd henvendte sig og læggende

Fingeren paa et Forhold, som jo ogsaa burde være den højtærede Finansminister præsent.

Men formodentlig er det opmuntret ved Betragtninger af denne Art, at den højtærede Minister mener, at kunne feje denne og andre Klager, der i saa rigeligt Maal lyder over Skattebyrden, til Side, ved at betragte dem som en Slags Hyl fra mere eller mindre artikulerede Struber — det er det Udtryk, den højtærede Minister brugte, at de kom fra velartikulerede eller mindre velartikulerede Struber. Jeg synes nok, at Ministeren til sine ejendommelige teoretiske Betragtninger over Skattevæsenet og den Indflydelse, Skatternes Tryk øver, ikke havde behøvet at føje en Haan.

Og Gerningerne svarer jo saa ganske til Ordene — desværre. Efter min Mening er de Forslag, som Ministeriet møder med i Aar, af den Art, at de slet ikke gaar til Roden af Ondet og slet ikke i nogen nævneværdig Grad er i Stand til at raade Bod paa Krisen. Det falder mig ikke ind i Dag at udtale mig om den Buket, som Statsministeren rakte os for et Øjeblik siden, det kan man naturligvis ikke, naar man ikke en Gang har læst Forslagene. Mit Hovedindtryk er dog dette, at disse Forslag i det væsentlige gaar paa samme Melodi som de øvrige, vi har faaet fra det nuværende Ministerium. Det er Midler, som maaske i visse Tilfælde kan virke lindrende, men som i intet Tilfælde gaar til Ondets Rod. Der blev bebudet en Række Forslag om Støtte til Virksomheder ved Laan, og jeg indrømmer, at det kan have sin Betydning — jeg vil ingenlunde stille mig afvisende overfor at søge opnaaet noget ad denne Vej —, men det er ganske afgjort ikke paa den Maade, man letter Byrderne paa gennemgribende Vis. Endnu mere skeptisk synes jeg, man maa stille sig overfor Forslag om direkte Tilskud til visse Virksomheder. I en Krise, som rammer alle, og som rammer de ubeskyttede Erhverv nok saa tungt som de andre, rammer de Erhverv, som skal arbejde paa Verdensmarkedet, nok saa tungt som de beskyttede Erhverv, er det saa vist ikke den Vej, man skal gaa: at lægge Byrder paa nogle for at hjælpe andre. Man skal lige saa lidt ind paa et Tilskudssystem som paa Importregulerings- eller Toldsystem. Det drejer